

Martina Jakubová

MOTÝL

P. S.:
Hľadám
chlapa

***P. S.:
Hľadám
chlapa***

Copyright © Martina Jakubová 2018
Design © Motýľ design 2018
Cover photo © gpointstudio / Leena_A shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2018

ISBN: 978-80-8164-151-0

Martina Jakubová

P. S.:
Hlídám
chlapa



VYDAVATELSTVO MOTÝL

Predhovor

Telefón položený na stole zazvonil. Muž ďalej študoval papie-re, ktoré mal porozkladané pred sebou, a len narýchlo mrkol na displej. Pri pohľade na zobrazené meno si sťažka povzdychol. Telefón ďalej vyzváňal a on ešte chvíľu bojoval s pokúšením nezodvihnúť to. Vedel však, že sa tomu aj tak nevyhne. S ďalším povzdychom sa odhodlal a stlačil ikonku prijatia hovoru.

„Ahoj, Anna.“

„Počul si to? Ten sviniar si myslí, že pred tým utečie.“

„O čom to, prosím ťa, hovoríš?“ Keďže téma ich spoločných rozhovorov sa posledné roky nemenila, mohol si rýchlo domyslieť, o čo pôjde.

„Ha. Odišiel. Niekam sa odsťahoval. Ha. Myslí si, že môže niekde spokojne začať nový život. No nie. To mu nedovolím. Nikdy mu nedovolím zabudnúť. Zničím ho. Počuješ? Zničím ho, ako on zničil život mojej dcéry. Kto dá šancu jej začať odznova? Nikto. Nikto mi ju nevráti. Ani ju, ani Aničku.“

„Anna. Prosím ťa, upokoj sa. Musíš s tým prestať. Ubližuješ iba sama sebe. Našej dcére tým už nijako nepomôžeš.“

„No jasné. Si na jeho strane. Vždy si bol. Ja jediná mám záujem na odhalení pravdy. Nikomu už na mojich dievčatách nezáleží.“ V telefóne sa ozval tichý vzlyk.

„Anna, odvtedy prešlo už šesť rokov. Musíš sa pohnúť ďalej. Myslíš si, že mne nechýbajú? Na tom, čo sa stalo, už nič zmeníme. A nemôžeš za to všetko viniť...“

„Pravdaže ho viním. On je všetkému na vine. On ju priviedol do toho stavu. Prisahám, že mu to vrátim. Zničím ho, tak ako on zničil všetko, čo som milovala.“ Tie slová ho zaboľeli. Vtedy pred rokmi prišiel najskôr o dcéru a vnučku a neskôr aj o manželku. Hoci sa napriek vlastnému žiaľu snažil, ako vedel, nedokázal ich manželstvo zachrániť. Jej život sa obmedzil na

uctievania mŕtvych a túžbu po pomste mužovi, ktorý podľa nej všetko zavinil. Už to nebola tá žena, ktorú kedysi miloval. Žila vo vlastnom smutnom svete.

„Anna, myslím si, že by si mala zájsť k doktorovi Belákovi. Mohol by som tam ísť s tebou. Čo ty na to?“

Odpoveďou mu bolo len pípanie oznamujúce ukončený hovor.

Pod farchou spomienok položil mobil späť na stôl a v myšlienkach sa zatúlal k mužovi, o ktorom pred chvíľou s toľkou nenávisťou hovorila jeho bývalá manželka.

1. kapitola

Keď ide večer do baru s kamarátmi tridsaťpäťročný muž, títo mu ticho závidia slobodu a so závišťou počávajú historiky o tom, akú babenku pretiahol minulý víkend. Snažia sa pritom nemyslieť na vlastné vynervované manželky, ktoré nechali doma s urevanými deťmi a ktoré im každú chvíľu pošlú esemesku s otázkou. *Kde v riti si?*

Tridsaťpäťročná žena na drinku s kamarátkami musí zniesť lútostivé pohľady svojich vydatých a zadaných kamarátok a nekonečné rady, ako si má konečne uloviť nejakého chlapa. V jej veku už hodinky dotikávajú, na deti bude čoskoro neskoro. Nad vymenovávaním náhodných známostí na jednu noc len pohoršene krúčia hlavami.

Pravda, kto by chcel počúvať o sexuálnych schopnostiach iných chlapov, keď ony už do konca života budú znášať misionára raz za pár mesiacov s tým svojim.

Druhým zásadným rozdielom medzi oboma pohlaviami je, keď chcete mať v tomto veku dieťa.

Chlap si nájde mladšiu, pri troche šťastia a za závistlivých pohľadov kamarátov omnoho mladšiu priateľku či manželku, a hrdo splodí dieťa za ovácií, že je v tom najlepšom veku stať sa otcom.

Ak sa v tomto pokročilom veku podarí uloviť žene nejaký, čo i len druhotriedny tovar, musí sa vyrovnáť s nesúhlasnými pohľadmi ľudí, keď povie, že sa chystá otehotnieť. Ešte aj z medicínskeho hľadiska už musí na jej tehotenstvo dozerať celý lekársky tím.

Presne toto sú dôvody, prečo som si ako tridsaťjedenročná dala záväzok, že do roka si musím uloviť chlapa. Nie však hocikákeho. Musí byť kompatibilný na páriace a rozmnožovacie účely.

Týmto spôsobom neprešvihnem oný pomyselný desivý životný mílnik, a keď všetko pôjde tak, ako má, dieťa by som mohla mať pred dovŕšením tridsaťtrojky. To sa ešte dá. Tesne, ale v norme. Nežijeme predsa v dvadsiatom storočí. Dnes trvá trochu dlhšie, kým si pár vybuduje zázemie na vychovanie dieťaťa.

Takže pekný, prinajmenšom sympatický, dobre stavaný alebo aspoň bez výraznejšej nadváhy, lebo tá by mohla mať negatívny vplyv na jeho plodnosť (vedecky dokázané). Vysoký alebo aspoň nie nižší odo mňa. Na farbe vlasov nezáleží, ale v ideálnom prípade by ich mal mať. Oči, dve, funkčné. Nefajčiar, maximálne príležitostný alkoholik, úspešný v práci alebo aspoň nie nezamestnaný. Vlastné bývanie výhodou, ak nie, musí byť aspoň vhodným kandidátom na schválenie úveru na bývanie. Pravdaže, dobrý v posteli, no teda aspoň nech všetko funguje, ako má. Okrem toho by mal byť vtipný, pozorný, romantik, neflákať sa s kamarátmi, mať rád deti...

Dokonalý plán. Možno to vyjde už s tým chlapíkom, ktorého mi dohodila kamoška Anka. Vraj fakt klasa. Zajtra prvé rande, juchúúú.

2. kapitola

Včera som oslavovala posratých tridsaťtri rokov. O jedenásťtej večer som sa dotackala na nechutne špinavé dámske toalety, kde sa ma nejaká žaba spýtala: „Pani, ste v poriadku?“

Pani? Pre Kristove rany! Naozaj už vyzerám ako pani? Keby povedala teta, asi sa dobrovoľne utopím v záchodovej mise.

Áno, presne takto sa skončili moje plány. Namiesto rodenia detí som nasávala s kamoškami (jasné, že s vydatými alebo aspoň zadanými) a dokatovala sa, akoby som mala devätnásť.

Kde sa stala chyba? Netuším. Išla som na to systematicky, ale systém niekde cestou skratoval. Pravdaže, prvé rande nevyšlo.

Ani druhé. Tretie bolo okej, žiaľ, z chlapíka sa vyklul absolútne nevhodný otcovský materiál. Štvrtý, dobre, bol aj štvrtý. No ten bol fakt posledný. Po pol roku sa rozhodol, že je čas dať si doživotnú pauzu. Stoosemdesiat premárnených dní a milióny vyplytvaných vajíčok. Bodaj by naňho spadol meteor.

Keď to teda zoberiem z tohto uhla pohľadu, vlastne som mala dobrý dôvod sa tak schľastať.

Zdá sa, že nastal čas na plán B. A ten už nepripúšťa žiadnu možnosť nezdaru. Bohužiaľ, pre akútnu otravu alkoholom, ktorú pociťoval môj žalúdok, a odistený granát, ktorý ráno vybuchol v mojej hlave, sa akcia o pár dní odkladá.

Bol pondelok a ja som sa ešte stále cítila všelijako. Ďalším jednoznačným príznakom starnutia bolo, že moje telo potrebovalo na úplné odbúranie alkoholu výrazne dlhší časový úsek než pred pár rokmi. Fakt, že mi ušiel autobus do práce, lebo mi ráno akosi nezazvonil budík, ako aj skutočnosť, že už o pol ôsmej ráno bolo takmer dvadsať stupňov, vôbec nezlepšoval vyhliadky na dnešný deň. Keď som sa vrhla na otočné vchodové dvere na budove firmy, bolo už 8.10. Upotená a zadychčaná som preletela halou a na zatvárajúce sa dvere výťahu zakričala: „Stojte! Počkajte ma!“ Ak sa totižto niekto chystá na najvyššie poschodie, budem tam trčať ďalších päť minút. Keď som už prestávala dúfať, dvere sa znovu otvorili a ja som s výdychom a pichaním v boku naskočila dnu. Vyčerpane som sa oprela o stenu výťahu a lapajúc dych som zachrčala: „Na piate, prosím.“

Trochu som sa pozbierala, uhladila si rozlietané vlasy a rýchlo preletela pohľadom po blúzke a sukni. Gombíky boli na svojom mieste, zdalo sa, že som obišla celkom dobre. Konečne som sa obzrela okolo, aby som sa poďakovala.

Oči sa mi stretli s pobaveným pohľadom muža, ktorý bol taký, taký, bože, taký... bradatý. Chvíľu som si myslela, že sa mi zjavil Ježiš. Ten však asi nevie obsluhovať výťah, takže...

„Ďakujem, že ste na mňa počkali.“ Musela som sa veľmi ovládnuť, aby som od neho dokázala odvrátiť zrak a necivela naňho celou cestou hore.

„Rado sa stalo,“ odpovedal príjemným hlasom, ktorý vôbec nekorešpondoval s jeho zjavom. Teda, keby mal cez hlavu prehodené vrece, bol by to stopercentne oblečený a upravený muž v dokonale sediacom tmavomodrom obleku s hnedou koženou aktovkou ladiacou s vyleštenými topánkami. Dobre, netvrdila som, že som si neprezrela zvyšok. Ten bol naozaj, hm, fajn. Nedalo mi a vrhla som rýchly pohľad nad jeho krk. Zase sa nám stretli oči a ja som zahabene sklonila hlavu a sledovala postupne sa rozsvecujúce čísla poschodí. Možno by nevyzeral tak strašne, ale tá BRADA. Vážne, mala som chuť spýtať sa ho, či sa ráno nezabudol oholiť. A posledných asi tak stopäťdesiatdva dní tiež.

Výťah našťastie zacinkal a ja som so zašomraným pozdravom prefrnkla okolo neho a jeho prerastenej drôtenky na riad a letela k toaletám, aby som sa dala narýchlo dokopy, kým sa začlením do nášho tímu.

Keď som konečne prišla k svojmu stolu, bolo takmer osem dvadsať. Vôbec sa mi nepáčila predstava, že si to budem musieť v tejto horúčave poobede nadrobiť, ale, žiaľ, bola som si na vine sama. Skôr ako som stihla zapnúť počítač, všetci okolo mňa sa začali valiť preč. Zmätené som na nich pozrela s myšlienkou, či niekto nenahlásil v budove bombu, ale rýchlo vysvitlo, že máme v zasadačke firemné čoro-moro so šéfom.

„Meškáme, meškáme, Jančová?“ Strhla som sa, ale to okolo mňa prebehol len Tomáš, môj kolega.

„Menšie problémy so vstávaním,“ zagúľala som očami.

„Ha-ha, nečudujem sa, podľa toho, kedy prišla v piatok domov Aďa.“ Počkal, kým sa k nemu pridám, a spolu sme vyrazili za ostatnými. „Nabudúce si aspoň vypýtaj povolenie, keď sa rozhodneš takto odpáliť moju ženu.“

„Nemôžem za to, že sa nevedela vzdialiť od toho sexi čašníka,“ namietla som nevinne.

Zapchal si uši. „Nie, nie, nechcem počuť žiadne podrobnosti. Potom sa ona nemôže pýtať na tie moje.“

„A to by bola rodinná katastrofa, však?“

„Jasné, lebo odkedy máme dieťa, viem porátať moje výjazdy na prstoch jednej ruky.“

„Neboj, bude horšie,“ potľapkala som ho po pleci snažiac sa nemyslieť na to, čo by som dala za to, keby som mohla byť na jeho mieste. Teda nemyslím tým, že by som chcela žiť s Adou, ale... No paráda.

Prekvapene som zostala stáť vo dverách. Väčšina miest okolo dlhého stola bola už obsadená a niekoľkí optimisti, ktorí dúfali, že to nebude trvať prídlho, sa opierali o stenu a okenné parapety.

Na druhej strane miestnosti pred bielou stenou, často využívanou na púšťanie prezentácií, postával starý Toman, náš pán šéf, a vedľa neho, uštipnite ma niekto, kapitán Loktibrada.

„A to je kto?“ nahol sa ku mne so šepotom Tomáš.

Z výťahu som vyletela tak rýchlo, že som si vôbec nevšimla, že vystúpil na tom istom poschodí.

„Tak to by veľmi zaujímalo aj mňa.“

„Dobré, vážení, sme tu všetci?“ Starý pán sa poobzeral po miestnosti, a keď sa nikto neozval, obrátil sa k mužovi po svojej pravici a hrdo vyhlásil: „Dovoľte mi, aby som vám predstavil vášho nového kolegu, ktorého sa mi konečne podarilo k nám zlanáriť. Toto je môj synovec Matúš Toman, náš nový obchodný manažér.“

No super, rodinkárstvo prekvitá, pomyslela som si namrzene a jedným uchom som počúvala omáčky okolo nášho nového spolupracovníka.

„Ach, Biba, to nemôžeš myslieť vážne.“

„Myslím. Nechápeš? Moje biologické hodiny tikajú ako divé. Keď som nestretla toho pravého doteraz, aká je šanca, že sa mi ho podarí nájsť v najbližších mesiacoch?“

„Preháňaš. Správaš sa, akoby si mala na krku štyridsiatku. Na dieťa máš ešte more času.“

„Julko, more času máš možno ty, ale ja som už čoskoro po záruke. Jedna moja známa nedávno porodila. Doktor ju donútil ísť na odber plodovej vody, lebo mala vyše tridsaťpäť. Chápeš to? Okrem toho bola celé tehotenstvo ako pod mikroskopom, hoci nemala žiadne ťažkosti. Nestojí mi to za to. Môj čas vypršal.“

„Zlatinko, upokoj sa. Aj keby to bolo celé pravda, do tridsaťpäťky máš ešte ďaleko.“

Rozhodne som pokrútila hlavou. „Práveže nemám, Julko. Teoreticky sú to dva roky, ale aby som to stihla, musela by som otehotnieť najneskôr o rok. Doteraz som nenatrafila na normálneho chlapa a ty si myslíš, že zrazu na mňa taký vyskočí spoza rohu? No, tvárme sa, že áno. A čo ďalej? Keď nejakému po pol roku poviem, že chcem dieťa, zdrhne skôr, než dokončím vetu. A keby som aj na takého ľudomila natrafila, otehotnieť mi môže trvať celé mesiace, a to som možno optimista. Takže ďakujem za milé a chlácholivé slová, ale pravdou je, že som na tom dosť nahovno a toto je moja jediná možnosť.“

Chcel niečo namietnuť, ale rýchlo som ho prerušila. „Julko, prestaň, lebo nabudúce ti už nič nepoviem.“

„A teraz trochu pritlač dole, v poslednom čase ma často láme v krížoch.“

Počula som nad sebou ťažký povzdych a Julko sa bez ďalšieho komentára pustil do môjho stvrdnutého svalstva.

Za tie roky, čo som k nemu chodila na masáže, sme sa veľmi spriatelili a často sme sa stretávali aj v súkromí. V poslednom období som však bola príliš zaneprázdnená, a tak mi jediná šancu na osobný rozhovor dávalo poskytovanie jeho božských služieb. Moje svaly momentálne pod jeho rukami plakali, ale vedela som, že zajtra sa budem cítiť ako znovuzrodená.

Posunul mi plachtu takmer do pol zadku a jeho ruky sklzli dosť poniže krížov. Vôbec som sa nad tým nepozastavila. A ve-

dela som, že jeho pocity sú rovnaké. Jediné polovičky, ktoré ho posledný rok zaujímali, totiž patrili jeho priateľovi.

Ticho mu vydržalo asi päť minút a potom znovu nespokojne zahlásil: „No kým sa na to dáš, ešte sa nad tým poriadne zamysli, moja. Aby si neskôr neľutovala. Okrem toho už nemáš devätnásť, aby si len tak otehotnela s nejakým cudzím chlapom, ktorého stretneš na diskotéke.“

„Vidíš, diskotéka. Dobrý nápad, tam začnem. Veď kde sa vyskytuje viac chlapov hľadajúcich nezáväzný sex na jednu noc?“

Prudšie ma capol po zadku. „Dúfam, že žartuješ. Už si niekedy počula o fenoméne s názvom pohlavné choroby?“

Dobre, dobre, až tak extrémne som sa na to naozaj nechystala ísť, ale musela som ho trochu podpichnúť za jeho nevyžiadané poznámky.

„Nuž, Julino,“ potiahla som si plachtu vyššie a zakrúcajúc sa do nej som si sadla, „potom už ako darca zostávaš jedine ty.“ Hodila som naňho skrúšený prosebný pohľad, vediac dopredu, aká bude jeho reakcia.

„Zlato, tvojemu dieťaťu budem otcom len v prípade, že pred tým bude predpona krstný.“ Položil mi ruku na chrbát a postrčil ma z ležadla. „A teraz padaj, zaberáš mi miesto a čas pre poriadne platiacich klientov.“

Otočila som sa k nemu, vyplazila mu jazyk a odpochodovala sa prezliecť. Bolo mi jedno, čo na môj plán hovorí, rozhodnutie už definitívne padlo.

3. kapitola

„Čau, cica.“ Aďa sa zjavila v kaviarni s desaťminútovým meškaním. Zložila sa na stoličku oproti a zahľadela sa do nápojového lístka. Tento rituál si udržiavala stále, hoci sa za posledné dva roky nestalo, že by si objednala niečo iné ako zelený čaj

alebo bezkofeínové latté. Zrejme sa potrebovala týrať predstavou, o čo všetko prichádza.

O to viac ma prekvapilo, keď sa zjavila čašníčka a ona zahlásila: „Poprosím vás dve deci Sauvignon blanc a viedenskú kávu.“ Skoro mi zabehlo espresso, ktoré som si chlipkala. Keď čašníčka odišla, spokojne sa oprela a odpovedala na otázku, ktorá sa mi určite mihla v očiach.

„Pred týždňom som definitívne prestala dojčiť, takže si idem vynahradiť roky odriekania.“

„Tak to ti asi musím zablahoželať. Myslela som si, že minulý víkend bola iba výnimka.“ Usmiala som sa na ňu. Vedela som, ako dlho sa na tento krok odhodlávala. „A čo na to povedal malý Tomáško?“

Zagúľala očami a pokrútila hlavou. „Nie, dnes žiadne negatívne témy. Chcem si vychutnať moju prvú kávu bez toho, aby som myslela na to, čo ma čaká v noci.“ Takže to viac než dostatočne zodpovedalo moju otázku.

Aďa skúmavo zhodnotila nápoje predo mnou. Minerálka a káva. „Dnes žiadny alkohol? Čo si tu autom?“

„Lebo nejaké mám, však?“

„Tak aký máš dôvod? Vždy si predsa dáš aspoň jeden pohárik.“ Vďaka za túto analýzu ťažkého alkoholika. „A prečo si vlastne chcela, aby sme sa stretli skôr, než prídu ostatné baby?“

Zhlboka som sa pred týmto dôležitým vyhlásením nadýchla a spustila som: „Rozhodla som sa, že chcem dieťa.“

Nechápavo sa na mňa pozrela. „To sa chystáš už dlho, nie? Okrem toho, nechcem byť netaktná, ale nie si momentálne bez partnera?“

Mykla som plecami. „Som, ale to nie je prekážka. Rozhodla som sa, že budem mať dieťa sama.“

„Sama? Ako sama? Čo si ho vypestuješ v kvetináči?“

„Nie, nájdem si nejakého chlapa, ktorý mi spraví dieťa a budem sa oň starať sama.“

„Si kompletná? Hodili ti do schránky leták zo spermobanky?“
„Šibe ti? Hádám nebudem platiť za niečo, čoho majú všetci chlapi plné servítky.“

„Mňa z teba klepne. Ako ti napadla taká hlúposť?“

„Chápem, že to nie je úplne tradičné riešenie, ale...“

„Tradičné? Tradičné je maľovanie veľkonočných vajec. Toto je úplná sprostosť. Povedz mi, prosím ťa, že žartuješ. Vieš vôbec, čo znamená vychovávať dieťa? My sme na to s Tomášom dvaja a aj to mi z toho občas hrabe.“

Nedala som sa rozhodiť. Takúto reakciu som predsa očakávala.

„Nebudem prvá slobodná mamička. Keď to zvládli ostatné, dokážem to aj ja. Mám dobre platenú prácu a vlastné bývanie, mnohé nemajú ani to.“

„Haló,“ nedala sa Aďa. „Dobrá práca ti bude nahovno, keď budeš dostávať príspevok dve stovky. Alebo si priviažeš dieťa na chrbát ako juhoamerickí Indiáni a pôjdeš s ním do práce?“

„Mám nejaké úspory.“

„Tak dúfam, že sú dosť vysoké, aby ti pokryli tvoj plat na tri roky.“

„Uskromním sa.“

„Bože, Biba, počúvaš sa? Nemáš predstavu, o čom hovoríš.“

„Ach, sklapni. Ty si bola veľmi múdra, keď si čakala prvé dieťa, však? Už si asi zabudla, ako si mi vydesená volávala, že z teba bude krkavčia mať a nebudeš sa vedieť o malé postarať. Asi ti nemusím pripomínať, koľko sprostostí si narobila, keď sa malý narodil.“

„Dobre, ale to bolo niečo iné. My sme na to boli s Tomim dvaja.“

„Haló, a o čo som sa podľa teba pokúšala posledné roky?“ Nahnevane som zvýšila hlas, až ostatní hostia začali otáčať hlavy naším smerom. Zagánila som na nich, nech sa starajú o seba, ale predsa som sa priklonila bližšie k Adi a pokračovala už tichšie.

„Myslíš si, že ja som si to takto vysnívala? Najlepšie vieš, ako som sa snažila nájsť si normálneho chlapa a vybudovať s ním rodinu. Zdá sa ti, že som to celé robila len preto, aby som nakoniec skončila ako slobodná matka? Nie. No zdá sa, že mi nie je súdené mať kompletnú rodinu. Možno to nie je ideálne riešenie, ale ako vravím, nebudem prvá ani posledná. Možno to bude trochu náročnejšie, ale nechcem prísť o šancu mať niekedy dieťa.“

Andrea sa na mňa zmierlivo pousmiala. „Prepáč, tak som to nemyslela. Viem, ako túžiš po dieťati. Len si myslím, že by si tomu mala dať ešte trochu času. Určite nájdeš toho pravého muža na založenie rodiny. A potom budeš šťastná, že si počkala.“

„Nie,“ pokrútila som rezolútne hlavou. „Toto som si nahovárala posledné dva roky, Adi. Vieš, že každým rokom sa šanca, že sa mi podarí otehotnieť a vynosiť zdravé dieťa, znižuje? Ak si mám zvoliť medzi možnosťou zostať sama s dieťaťom alebo šancou, že si jedného dňa nájdem toho pravého, ale bez detí, tak potom si vyberám to prvé.“

Aďa sa nepokojne oprela a zjavne chcela ešte niečo povedať. Napokon len pokrútila hlavou a s povzdychom si odpila vína, ktoré jej medzitým doniesla čašníčka.

„A ja som sa tešila na príjemný večer plný alkoholu.“

„To, že nepijem ja, neznamená, že si nemôžeš dožiť ty.“

„Jasné, budem tu popíjať osamote ako dáka socka.“

„Neboj, o chvíľu tu budú Janka a Peťa, potom to spolu roztočíte.“

„A ako im vysvetlíš, že nepiješ? Alebo sa im priznáš?“

„Nie, nič im nehovor. Keby dačo, beriem antibiotiká.“

„Možno by sa ti zišli. Zjavne máš zápal mozgových blán.“

„Kšá, lebo poviem tvojmu mužovi, že si chytala toho čašníka minulý týždeň za zadok.“

„To si predsa bola ty.“

„Hej, ale pochybnosti ho už budú nahlodávať,“ usmiala som sa zákerne.

„Inak vďaka, že si mu ho vôbec spomenula. Si fakt kamoška.“

„A nezabúdaj, čoho som schopná, keď ma nebudeš podporovať.“

„Vydieračka.“

„Bláznivá Dora.“

Cestou domov som sa aj napriek tomu, že som v sebe nemala ani kvapku alkoholu, spokojne usmievala. Nadšenie vo mne vyvolával pocit, že mám konečne nejaký plán. Možno nie premyslený do posledného detailu, ale ľahko uskutočniteľný. Jediné, čo som potrebovala, bol solidný chlap na nezáväzný sex. Pche. Hračka.

Všetko bude super. Už dávnejšie som totiž zistila, že ak už nemám šancu stať sa počestne zadanou ženou, druhou najlepšou alternatívou je byť slobodnou mamičkou.

Na rozdiel od dvadsaťročnej slobodnej mamičky vás už okolie nevníma ako hlupaňu, čo si nedala pozor a nabúchal ju prvý debil, ktorého stretla.

Nie. Slobodná mamička nad tridsať je hrdinka, Johanka z Arku, odvážna žena dvadsiateho prvého storočia, ktorá sa napriek úskaliam života a zradnému hajzlovi rozhodla vychovávať dieťa sama. Áno. V tomto prípade je na vine vždy chlap.

Je to bezcitný idiot, bezcharakterný sviniar, ktorý vás opustil, keď ste ho najviac potrebovali. Zradca. Odporný hlupák.

A vy zrazu namiesto osamelej starej dievky získavate status odvážnej bojovníčky za práva nenarodených detí, ktorá zvládne všetko sama.

Kamarátky vás stále ľutujú, ale už je to iná ľútosť. Podporujú vás vo vašom rozhodnutí, uisťujú vás, že všetko bude fajn a sú ochotné vo všetkom vám pomôcť.

Začínajú vám znášať kopy tehotenského oblečenia a vecičiek pre dieťaťko oboch pohlaví do veku pätnásť rokov.

Ste tehotná ešte len dva mesiace, ale už máte dva kočíky,

prebalovací pult, dve postieľky a v mobile číslo na laktačnú poradkyňu.

Nie je to také lukratívne, ako byť vydatá, ale lepšie ako rozvedená. Ste na druhom stupienku stupnice dokonalej ženy...

Takto nejak si to predstavujem. Bude to super.

Dnešná cesta výťahom bola oveľa osamelejšia než tá prvá pred pár dňami. Ešte aj teraz som sa musel pousmiať pri spomienke na slečnu, ktorá na poslednú chvíľu vletela do kabínky. Aj cez jemne opálenú pokožku bolo vidieť od behu rozpálené líca, niekoľko tmavých prameňov sa jej uvoľnilo zo stiahnutého účesu a chaoticky jej poletovali okolo tváre. Pod blúzkou sa jej prudko dvíhali prsia.

Môj porast tváre ju našťastie prekvapil až tak, že si nevšimla pohľady, ktoré som hádzal na jej štedro vyvinuté partie. Keď moja budúca kolegyňa vyletela na piatom poschodí ako blesk, stihol som ešte zazrieť oblín jej pozadia.

Bolo mi však okamžite jasné, že touto cestou sa nepustím.

O desať minút som mal naplánované stretnutie v strýkovej kancelárii. Po úvodných dňoch zoznamovania sa s firmou som sa mal dnes konečne pustiť do skutočnej práce. Bolo načase. Nechcel som sa nechať rozptyľovať ničím iným.

Vždy som mal výhrady voči práci s príbuznými, čo bolo dôvodom, prečo som na strýkove ponuky celé roky hovoril nie. Keď na mňa pred pár mesiacmi vyletel so zhoršujúcim sa zdravím, mal som podozrenie, že je to len trik, ako ma prilákať do firmy, ale nemal som už srdce odmietnuť. Nápomocné mi nebolo ani neustále mamino dohováranie.

Odložil som si veci na stôl pri okne, ktorý mi prideliili, a zobral som si podklady, ktoré som dával posledné dni dokopy. Zaklopal som a vošiel.

Dopekla!

Moja kolegyňa Bianka sa akurát zohla po nejaké papiere, ktoré jej spadli na zem, a poskytla mi dokonalý výhľad na veľmi

slušne tvarovaný zadok obtiahnutý v čiernej sukni. Čert to ber, táto práca bude oveľa ťažšia, než som pôvodne predpokladal.

„Ach, Matúš, tu si. Výborne, môžeme začať.“ Strýko sa spokojne usmial a ukázal na jednu zo stoličiek na druhej strane stola.

Zmätené som pozrel naňho a potom na kolegyňu, ktorá sa medzitým posadila na druhú stoličku.

Aha, no niekde mi musela uniknúť informácia, že práve s ňou budem najbližšie dva týždne úzko spolupracovať, keďže od odchodu posledného obchodného manažéra zastávala túto pozíciu provizórne ona. Výborne. Bolo to čoraz lepšie.

Najbližšiu polhodinu som sa snažil plne sústrediť na strýkove vízie, kam by sa mala firma uberať, a nevnímať vypasované krivky vedľa seba. Keby som nevedel, myslel by som si, že mi to strýko robí naschvál.

„V poriadku, takže by sme mohli začať dnes poobede? Donesiem nejaké podklady a zvyšok vám môžem hneď poslať do e-mailu.“

„Dobre, takže o jednej v malej zasadačke?“ obrátil som sa na strýka. „Si si istý, že tam nebudeme zavádzať?“

„Nie, ostatní môžu použiť veľkú miestnosť, keby ju potrebovali. Vy dvaja potrebujete oddelený priestor, aby vás nikto nevyrušoval. Chcem, aby ste to čo najskôr vyriešili a aby sa Bianka mohla znovu sústrediť na svojich klientov. Veľmi si vážim, že ste to na tých pár týždňov potiahli. Verím, že sa tešíte, že sa toho všetkého konečne zbavíte.“

Bianka vyčarila úsmev a mávla rukou.

„Bola to jednoznačne nová skúsenosť, ale rada odovzdám štafetový kolík ďalej.“ Pozrela sa na mňa, pohľad jej sklzol po mojej tvári a zamrzol na brade.

Uvedomoval som si, že je trochu dlhšia, než je to teraz u chlapov bežné, ale jej pohľad ma zakaždým privádzal do úzkych. Previnilo sa mi rýchlo pozrela do očí, ale škoda už bola napáchaná. Prvýkrát po rokoch som začal vážne zvažovať, že si bradu oholím. Moja matka by Bianku za to vybozkávala od šťastia.